

**MIKAELA
BLEY
TOTUUS**

TAMMI

MIKAELA BLEY:

Ellen Tamm -sarja:

Tyttörukka (2015, suom. 2023)

Sisaret (2016, suom. 2023)

Riivinrauta (2017, suom. 2023)

Tytöt vailla nimeä (2019, suom. 2023)

The Killer -sarja:

Totuus (2021, suom. 2023)

MIKAELA BLEY

TOTUUS

Suomentanut Anu Heino

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Tämä teos on fiktiota. Haluan korostaa, että kaikki tapahtumat ja hahmot ovat fiktiivisiä ja mielikuvitukseni tuotetta. Kaikki yhtymäkohdat oikeisiin tapahtumiin ja yksityiskohtiin ovat näin ollen täyttä sattumaa. Olen kuitenkin ottanut vapauden käyttää joitakin todellisia paikkoja ja yksittäisiä julkisuuden henkilöitä, jotta tarina olisi mahdollisimman uskottava. Olen pyrkinyt tekemään sen kunnioittavasti ja toivon, että olen onnistunut siinä. Useat kirjan paikat ovat olemassa, mutta olen muuttanut joitakin yksityiskohtia. Joissakin tapauksissa olen käyttänyt kirjailijan vapautta muokata poliisityötä fiktiivisen tarinani tarpeita silmällä pitäen.

Ruotsinkielinen alkuteos *Död för dig* ilmestyi 2021.

Copyright © Mikaela Bley, 2021

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Anu Heino ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4345-0

*"Ihminen on se miksi tekeytyy,
ja niinpä on syytä olla tarkkana miksi tekeytyy."*

– KURT VONNEGUT, *ÄITI YÖ*

(SUOM. MARJATTA KAPARI JA MATTI SANTALAHTI, 1977)

PROLOGI

Suru nakertaa säälimättömästi joka ikistä hermosäiettä. Kaikkein eniten hän haluaisi vain nukahtaa ja herätä toisenlaiseen todellisuuteen.

Jäänsiniset silmät tarkastelevat häntä epäluuloisesti pöydän toiselta puolelta. Mies pyytää häntä jälleen kerran kertaamaan tapahtumien kulun, aivan kuin ei olisi tyytyväinen hänen aiemmin kertomiin versioihinsa. Joko mies odottaa, että hän tekee virheen, tai hän itse on vainoharhainen.

”Ruumis oli vedessä”, hän vastaa kireällä äänellä. ”Yritin auttaa... Mutta pulssia ei tuntunut. Oli liian myöhäistä.”

Hän on kerrannut tapahtumia päässään lukemattomia kertoja. Pienimmästäkin virheestä vedenpaisumus vie hänet mukanaan ja huuhtoo heidät kaikki alleen. Kukaan ei selviä siitä hengissä – ellei hän pysy omassa totuudessaan.

Ainoassa totuudessa.

He ovat kaikki uhreja.

Jos he joskus tulevaisuudessa saavat tietää, mitä hänen oli pakko tehdä heidän vuokseen, he antavat kyllä hänelle anteeksi.

Hermostunut nauru pulpahtaa esiin tyhjästä, täysin arvaamatta. Kuiva, nariseva ääni, jota hän ei tunnista lainkaan omakseen.

”Ymmärrän, että tämä on sinulle vaikeaa”, The Killer sanoo.

Hän puristaa huulensa tiukasti yhteen ja tuhahtaa. Mies ei voi mitenkään asettua hänen asemaansa – mitä tämä tietää siitä, miltä tappaminen tuntuu?

OSA 1

TORSTAI
13. elokuuta

GUSTAV

Valon nopeus on ainoa rajoitukseni, hän muistuttaa itseään ja katsoo kuvaansa talousalan lehtien kansissa, jotka roikkuvat kullatuissa kehyksissä seinällä. Koko hänen uransa kiteytyy näihin kuviin, koko hänen menestyksensä.

Tanskalaiset analyytikot ryppyisissä, halvoissa puvuissaan tarkastelevat häntä innottomasti mahonkipöydän takaa, kun hän käy läpi kasvulaskelmia.

Gustav vilkaisee rannekelloaan.

”Missä Rasmussen on?” hän tiuskaisee.

Hän ei pysty enää peittelemään ärtymystään. Hän on odottanut tätä tapaamista yli kuukauden, eikä Rasmusen viitsi edes ilmestyä paikalle. Niin röyhkeää. Mitä hän tekee täällä näiden pukumiesten kanssa, joilla ei ole valtuuksia tehdä investointipäätöksiä? GameOn on kuitenkin yksi pelimarkkinoiden lupaavimmista kasvuyrityksistä, ja Gustav tietää pelialasta enemmän kuin kukaan muu koko helkkarin Euroopassa.

Vuosi sitten hän olisi käsenyt heitä kaikkia painuun helvettiin.

Hän tarvitsee tuplaespresson tai jotain väkevämpää. Hän nousee, ja samassa oveen koputetaan.

”Niin?” hän tiedustelelee ja käännähtää raivoissaan kohti ovea, jonka raosta Filippa kurkistaa punastellen sisään.

”Minä... olen kamalan pahoillani, että joudun häiritsemään, mutta sinulle on puhelu, johon sinun on luullakseni paras vastata.”

Filippa on työskennellyt hänen assistenttinaan reilut kaksi vuotta ja hermostuu yhä hänen läheisyydessään. Tytön posket lehahtavat punaisiksi kuin kaksi isoa tomaattia joka kerta, kun tämä puhuu hänelle. Työhaastattelussa hän tajusi välittömästi, ettei Filippa olisi oikea henkilö työhön, mutta kun tämä istui siinä hänen edessään silmät punaisena, juuri äitinsä menettänyt polkkatukkainen ja törrohuulinen blondi, hänellä ei ollut sydäntä olla palkkaamatta tätä. Filippa on saanut pitää työnsä vain siksi, että hän tekee aina niin kuin sanotaan eikä kysele turhia kysymyksiä.

”Kuka soittaa?” hän kysyy lyhyesti.

”Ruotsin poliisi.”

Hän mulkaisee Filippaa. Tytöllä ei ole hitustakaan järkeä eikä hienotunteisuutta. Puhelu poliisilta tuskin auttaa häntä saamaan rahoitusta tällä sijoituskierröksellä.

”Heidän mukaansa asia on kiireellinen.”

Gustav huokaisee ja kääntyy tanskalaisten puoleen.

”Olen erittäin pahoillani, mutta suokaa anteeksi, minun on vastattava tähän puheluun. Uusi uhkapelilaki pitää meidät jatkuvasti varpaillaan...” Hän työntää tuolinsa kauemmas. ”Mutta eiköhän tämä ollut muutenkin tässä. Kertokaa Rasmussenille, että mahdollisuus yhteisinvestointiin sulkeutuu ensi viikolla.”

Panokset ovat korkeat, mutta vaihtoehdot alkavat olla vähissä. Rahoitus on saatava järjestettyä.

”Filippa, saattaisitko nämä herrat ulos?”

Ennen kuin tanskalaiset ehtivät vastata, hän poistuu kokoushuoneesta ja kävelee pitkää käytävää kulmahuoneeseensa. Ovi kolahtaa kiinni hänen takanaan, ja hän suoristaa Michael Jordanin kuvaa seinällä. Don't let them drag you down by rumors, just go with what you believe in, hän ajattelee ja vajoaa tuoliin kirjoituspöydän taakse. Hän on helpottunut, ettei hänen tarvitse enää nöyristellä niiden ääliöiden edessä, jotka eivät ymmärrä hänen ja hänen rakentamansa yrityksen arvoa, vaikka kukaan muu Pohjoismaissa ei ole onnistunut perustamaan tyhjästä pelifirmaa, jonka arvo pörssissä on nyt neljä miljardia. Gustav Jovanovicin ei pitäisi joutua matelemaan kenenkään edessä. Rasmussenin ja hänen pääomasijoittajiensa tulisi syyttää hänelle rahaa ja juhlia ympäri kaupunkia, koska ovat ylipäätään saaneet mahdollisuuden sijoittaa hänen uuteen peliohjelmistoonsa.

Hän vilkaisee seinällä roikkuvia valokuvia urheilijoista, jotka ovat olleet hänen esikuviaan lapsuudesta lähtien, löysää solmiotaan ja kallistaa päätään taaksepäin. Hän sulkee silmät ja hengittää muutaman kerran syvään ennen kuin ojentaa kätensä ja tarttuu puhelimeen.

”Haloo?”

”Onko tämä Gustav Jovanovic?” kysyy nainen leveällä Skoonen murteella.

”Puhelimessa...” hän vastaa, nousee tuolista ja kävelee lasiseinän ääreen. Aurinko häikäisee, ja silmissä vilisee tähtiä.

Viidennestätoista kerroksesta on näköala salmen yli Malmöhön asti. Hänen alapuolellaan Nyhavnin kahviloiden terassit täyttyvät lounastajista.

"Nimeni on Maria Strand, ja työskentelen Malmön poliisissa. Kollegani ja minä olemme talonne ulkopuolella Gustavsgatanilla. Missä sinä olet?"

"Toimistolla Kööpenhaminassa. Miten niin? Onko jokin tapahtunut?"

"Tiedätkö, missä vaimosi Caroline on?"

"Mitä?" Gustav kääntää sälekaihtimien säleitä alaspäin. "Mistä on kysymys?"

"Saimme huoli-ilmoituksen vaimostanne ja kahdesta tyttärestänne, Astridista ja Wilmasta. Milloin puhuit vaimosi kanssa viimeksi?"

Sydän alkaa jyskyttää.

"Eilen illalla. Miten niin ilmoituksen? Keneltä?" Hän katsoo kelloa, joka näyttää hieman yli yhtätoista.

"Etkö siis ole puhunut vaimosi tai lastesi kanssa tänään?"

"En, olen ollut kokouksissa koko aamun... Onko kaikki kunnossa?"

"Emme tiedä vielä, joten haluaisimmekin, että tulisit kotiin mahdollisimman pian ja avaisit oven, jotta voimme tutkia talon."

"Anteeksi nyt, en ymmärrä, mistä tässä on kyse."

"Meidän on päästävä sisään mahdollisimman pian tarkistamaan, ovatko he kunnossa ja selvittämään miksi he eivät voi avata ovea tai ilmoittaa itsestään. Onko kenelläkään lähistöllä avaimia?"

"Äidilläni on avaimet, voin soittaa hänelle. Hän asuu Länsisatamassa, mutta en tiedä, onko hän kotona."

"Hieno homma. Pystytkö jäljittämään vaimosi puhelimen?"

"Valitettavasti en. Emme käytä sellaisia sovelluksia."

Gustav yrittää muistella, mitä Carolinen ja tyttöjen piti tehdä tänään.

”Tässä on täytynyt tulla jokin väärinkäsitys”, hän sanoo.

”Vaimosi ystävän mukaan hänen piti tavata Caroline ja tyttäresi kaksi tuntia sitten”, poliisinainen jatkaa. ”Mutta Caroline ei tullut paikalle eikä vastaa kännykkäänsä eikä avaa ovea, kun soitamme ovikelloa.”

”Ehkä hän on vain mennyt jonnekin, unohtanut, että heidän piti tavat?”

”Näemme, että hänen käsilaukkunsa on yhä keittiössä ja auto on autotallissa. Carolinen ystävätär ja me olemme huolissamme, kun otetaan huomioon vaimosi terveydentila. Kauanko sinulle kestää tulla tänne?”

”Pääsen kotiin puolessa tunnissa, mutta...”

”Hyvä. Nähdään pian.”

Puhelu katkeaa, ja Gustav tuijottaa puhelinta. Kestää muutaman sekunnin, ennen kuin hän saa itsensä liikkeelle. Hän sulkee tietokoneen ja suoristaa puvuntakkiaan.

Ennen lähtöä hän vilkaisee työpöydällä olevaa valokuvaa. Kuva on otettu viime kesänä, kun perhe vieraili mummon ja sukulaisten luona Bosniassa. Wilman viidettä syntymäpäivää juhlittiin Neum Beachilla. Tyttöjen pyöreät kasvot ovat tahraiset suklaajäätelöstä, jota on valunut heidän valkoisille pitsimekoilleenkin. Carro seisoo nauraen tyttöjen takana mustissa kolmiobikineissä.

Caroline vihaa valokuvaa, sillä omasta mielestään hän näyttää kalpealta ja turvonneelta, mutta Gustavin kuva tekee onnelliseksi. Kuvassa on eloa. Se on aito.

Hän laskee käden rinnalleen ja painaa sormilla kovaa palleaa painetta lievittääkseen. Kaikki järjesty, hän ajattelee, tarkistaa vielä kerran, että avaimet ja lompakko

ovat taskussa, ja ottaa puhelimensa. Toisen puhelimen hän on kai unohtanut kotiin. Hän kiroaa hiljaa itsekseen ja kävelee nopein askelin vastaanottoon.

”Minun on mentävä Malmöhön hoitamaan eräs asia. Peruuta lounastapaaminen, ja jos kirjanpitäjä soittaa, sano, että allekirjoitan ensi viikolla. Hän tietää kyllä, mitä tarkoitan.”

”Selvä”, Filippa sanoo. ”Mutta mitä tehdään sen...”

”Hoida se vain”, hän vastaa ja painaa hissinnappulaa. ”Sovi uusi tapaaminen Rasmussenin kanssa. Ja katsokin, että hän tulee silloin paikalla.”

Tyhjässä hississä matkalla autotalliin hän käy läpi puhelulistaa. Useita vastaamattomia puheluita Idalta ja poliisilta, mutta ei mitään Carrolta.

Hän valitsee äitinsä numeron ja soittaa. Kymmenen hälytyksen jälkeen hän luovuttaa ja katkaisee puhelun. Epämiellyttävä huoli pyyhkäisee hänen ylitseen. Äiti vastaa aina, kun hän soittaa.

Hän avaa hälytysjärjestelmäsovelluksen. Aivan kuten hän arvelikin, talon valvontakamerat ovat poissa päältä, ja hän soittaa Carrolle. Puhelu menee suoraan vastaajaan.

Hei, olet soittanut Caroline Hjorthufvud Jovanovicille. En valitettavasti voi vastata puheluusi juuri nyt...

Hän katkaisee puhelun ja soittaa uudelleen.

Taas puhelinvastaaja.

”Hei... minä tässä. Missä olet? Poliisi on talolla. Soita mahdollisimman pian. Suukkoja.”

Hän pyyhkii hikeä niskastaan, napauttaa uudelleenvalintaa ja odottaa äänimerkkiä.

”Carro, vastaa nyt, soita takaisin. Olen huolissani. Ovatko tytöt kanssasi? Soita minulle... Rakastan sinua.”

CAROLINE

Ovi on lukossa, eivätkä avaimet sovi lukkoon.

”Äiti täällä”, hän huutaa ja juoksee talon ympäri.

Heikko savun ja pakokaasun haju pistelee nenää.

Hän laittaa kätensä ikkunalasille ja tähyilee ikkunan läpi olohuoneeseen.

Huone näyttää hylättyä kuin he olisivat lähteneet kiireellä. Pöydällä on puolitäysiä viskilaseja, ja tyhjä pullo on vierinyt tarjoiluvaunun alle. Muhammad Alia esittävän jättimäisen maalauksen kankaassa on suuri repeämä. Lasipöydällä on tuhkakuppi täynnä tupakantumppeja.

Gustavin mielestä tupakoitsijat ovat idiootteja, eikä hän koskaan antaisi kenenkään polttaa heidän talossaan.

Hän perääntyy muutaman askeleen. Kaikki näyttää niin erilaiselta.

Terassin tiikkikalusteet ovat likaiset, ja kalkkikivilaattojen väleistä kasvaa rikkaruohoja. Parvekkeen ovetkaan eivät aukea.

Jonkun on täytynyt vaihtaa lukot.

Hän ei ymmärrä.

Hän hakkaa ikkunoita niin että lasit helisevät.

Hän etsii kuumeisesti jotain, jolla murtautua sisään, ja huomaa, että puutarha on kasvanut umpeen, puiden

rungot ovat sammaloituneet ja isosta tammesta on pudonnut jättiläismäinen oksa kasvihuoneen päälle ja rikkonut sen lasit. Kasvit ovat työntyneet katon läpi ja törröttävät lasinsäröjen lomasta.

Mitä on tekeillä? Hän pyörähtää ympäri.

Uima-altaassa ei ole vettä. Altaan pohjalla lojuu mätäneviä lehtiä ja tyttöjen puhallettava yksisarvinen on tyhjä ja kurainen.

Trampoliini on poissa.

"Gustav!" hän huutaa, mutta aaltojen pauhu tukahduttaa kaikki äänet alleen.

Puutarhaa ympäröivä valkoinen kivimuuri on luhistunut monesta kohtaa. Ammottavista rei'istä näkyy vilahdus rannasta, ja sydän hakkaa rinnassa.

Maassa lojuu tyhjiä oluttölkkejä. Loiset ovat päässeet sisään. Hänen kotinsa on röttelö, joka vetää puoleensa roskaväkeä. Mitä ihmisetkin sanovat, jos he näkevät talon tässä kunnossa?

Savun haju tuntuu nyt voimakkaampana, ja hän katsoo julkisivua.

Yläkerran ikkunoista näkyy liekkejä.

Tytöt!

Hän ryntää talolle mutta liukastuu sammaleeseen. Hän nousee nopeasti ylös ja huutaa apua, mutta lähistöllä ei näy ristin sielua.

Pidä kiirettä, hän ajattelee. Ajattele. Mitä hänen pitäisi tehdä? Hänellä ei ole puhelinta, ei yhtikäs mitään.

Tulipalo jylisee talon sisällä. Käsivarret vapisten hän nostaa kiven ja heittää sen ikkunan läpi. Lasinsirpaleita lentää terassilaatoille, ja savua tupruaa ulos. Kuumuus pakottaa hänet perääntymään.

Wilma huutaa hänelle sisältä, ja hän kuulee Astridin vaimeat yskähdykset.

”Tullaan!” hän huutaa. ”Olen tulossa.”

Käsiin tulee vertavuotavia haavoja, kun hän tarttuu teräviin lasinsiruihin päästäkseen sisään. Savu kirvelee silmiä, ja hän pujahtaa sisään lasissa olevan pienen reiän kautta. Hän pystyy hädin tuskin hengittämään ryömiesään pätsiin.

”Ei!” hän kirkaisee. Joku tarttuu häneen ja kiskoo häntä väärään suuntaan.

”Päästä irti! Lapseni ovat sisällä!” Hän huutaa ja potkii. Häntä tartutaan hiuksista ja raahataan lasinsirpaleiden yli.

Hän tulee menettämään kaiken. Aivan kaiken.

Caroline herää läpimärkänä. Se oli vain painajainen, hän ajattelee.

Vain unta.

Jokin puristaa päätä. Silmät ovat siteen peitossa. Kädet on sidottu selän taakse. Hän ei pysty liikuttamaan sen kummemmin käsiä kuin jalkojakaan. Joku on sitonut hänet.

Muutaman sekunnin kuluttua hän alkaa huutaa, mutta jokin karkea esine hänen suussaan pysäyttää äänen. Se tuntuu kangastollolta.

Alusta tärisee. Kuulostaa moottorilta. Hän yrittää pyörähtää ympäri, mutta ei onnistu. Tila on liian pieni.

Hän haukkoo henkeä.

Missä minä olen? hän ajattelee. Missä Gustav ja tytöt ovat?

**Kaunis hyväosainen näyttelijätär
ja köyhän lähiön uusrikas kasvatti.
Täydellinen yhteinen elämä.
Kunnes vaimo ja lapset katoavat.
Kumpi loppui ensin:
raha vaiko rakkaus?**

Ruotsin kohutuimman rikostutkijan Henrik ”The Killer” Hedinin ensimmäinen tapaus suurten vastakohtien Malmössä on taidokas psykologinen trilleri, jonka loppuratkaisu lyö ällikällä.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4345-0